

Barbara Scholten

BALLETJE **DIEP**

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

1

‘Heb je dit al gezien, Mila?’ Mijn beste vriend Moos tikt op het raam van de school. Aan de binnenkant van de ruit zit met plakband een poster vastgemaakt.

‘De Noord-cup? Wat is dat?’

‘Dat zijn de voorrondes van het schoolvoetbaltoernooi,’ hoor ik de stem van meester Rolf achter me zeggen. ‘Doen jullie ook mee?’

Ik draai me om en zie nog net hoe hij met een blauwe sporttas op zijn rug de hoek om verdwijnt richting gymzaal.

‘Cool.’

Op de poster lees ik dat de eerste wedstrijden al over twee weken zijn. Er kunnen zowel jongens- als meiden-teams meedoen en elk team moet uit minstens zeven spelers bestaan.

‘Denk je dat je je alleen per klas mag inschrijven?’ vraag ik aan Moos als we de trap op lopen.

‘Geen idee. Ik heb nog nooit meegedaan.’

Een snelle optelsom leert me dat er in groep 7 niet genoeg goede meiden zitten. Aisha en Samira zijn de enigen die echt kunnen voetballen. Isa zit eigenlijk op hockey, maar ze voetbalt tijdens de overblijf wel altijd mee, dus die tel ik ook mee. En dat was het. Dan kan ik beter proberen

om een plek in het jongensteam veilig te stellen.

Ik hang mijn jas aan de kapstok. ‘Denk je dat ik met jullie mee kan doen? En Aisha ook?’

Moos haalt zijn schouders op. ‘Ik zou het wel leuk vinden, maar ik denk niet dat ik die beslissing zomaar mag nemen.’

Als ik ons klaslokaal binnenkom, loop ik direct door naar het bureau van juf Lia. Daar sluit ik achteraan in de rij, want op maandagochtend is het altijd razend druk aan het bureau van de juf. Dat komt omdat al die ouders het hele weekend lang de tijd hebben gehad om slimme vragen te bedenken.

De moeder van Nadine staat vooraan in de rij. Met één vraag wil ze drie verschillende dingen weten: wanneer het werkstuk moet worden ingeleverd, uit hoeveel hoofdstukken zo’n werkstuk bestaat en hoeveel woorden er precies in een hoofdstuk zitten. Ik begrijp nu waarom Nadine haar werkstuk over priemgetallen doet. De liefde voor getallen heeft ze van haar moeder.

Ik heb niet zoveel van mijn moeder, alleen mijn blonde springerige haar en mijn liefde voor chocolade en bruine boterhammen met pitjeskaas. Maar om daar nou je werkstuk over te doen... Ik heb dan wel weer geluk dat mijn moeder alleen in noodgevallen naar school komt. Vier weken geleden, toen ik een botje in mijn pols brak en gips kreeg, stond ze erop om me met de auto te brengen. Maar zelfs toen wilde ik niet dat ze mee naar binnen ging. Ik kon zelf ook wel vertellen wat er was gebeurd.

‘Heb je de instructiemail niet ontvangen, Karin?’ vraagt juf Lia streng aan Nadines moeder. ‘Als het goed is heeft

de klassenouder die afgelopen week aan alle ouders verstuurd.'

'Jawel, maar ik dacht...'

Juf Lia staat op en strompelt voorzichtig naar de kast. 'Hè, die verdomde knie ook.' Ze pakt een vel papier van een grote stapel en drukt dat Nadines moeder in haar handen. 'Lees het nog maar eens goed door, hierin staat alles wat je moet weten.'

De volgende die aan de beurt is, is de vader van Pablo. Hij fluistert dat zijn zoon moeite heeft met breuken. Pablo weet honderd procent zeker dat hij de laatste toets heeft verknald.

'Dat valt vast wel mee,' sust juf Lia.

Daar is de vader van Pablo het niet mee eens. Hij vertelt dat Pablo in tranen is uitgebarsten toen hij vroeg hoe het op school ging. Hij verzekert juf Lia dat zijn zoon zich niet aanstelt en dat er sprake is van een zeer ernstige situatie.

Juf Lia gaat achter haar computer zitten, typt iets in en wijst dan op het scherm. 'Pablo heeft een 7,8. Hij kan zijn tranen dus beter voor iets anders bewaren.'

Opgelucht haalt Pablo's vader adem. 'Kun je ook zien wat hij precies fout heeft gedaan?'

'Jawel,' zegt juf Lia met een vriendelijke glimlach, 'maar daar heb ik nu geen tijd voor. Je mag een afspraak met me maken na drie uur, dan kunnen we er even voor gaan zitten.'

'Dan ben ik aan het werk,' antwoordt Pablo's vader.

Juf Lia steekt verontschuldigend haar handen in de lucht en gooit haar grijze krullen achterover. 'En nu moet ik helaas aan het werk.'

De rij met wachtende ouders slinkt, er staat er nu nog maar een voor me. Dat zou goed nieuws zijn als het de moeder van Mimoen was. Of de vader van Moos. Sefs vader was ook nog prima geweest. Maar het is Roy's moeder, die er een hobby van heeft gemaakt om elke ochtend zo lang mogelijk aan het bureau van juf Lia te blijven plakken. Nu ook weer: ze begint een heel verhaal te smoezen. Ze praat extra zacht, zodat alleen juf Lia haar kan verstaan, maar toch kan ik het niet helpen dat ik de woorden *operatie*, *vervang*ing en *toetsweek* opvang. Ik kijk naar Roy. Hij ziet er niet ziek uit, dus ik denk dat zijn moeder het niet over hem heeft. Misschien moet ze zelf naar het ziekenhuis?

Juf Lia kijkt de moeder van Roy bijna de klas uit. Ze knikt een paar keer en zegt dat er werkelijk niets is om je zorgen over te maken. Als Roy's moeder vervolgens blijft staan en weer wil beginnen met fluisteren, kapt ze haar resoluut af: 'We gaan beginnen, we hebben nog heel veel te doen vandaag.'

'Maar ik heb een héél belangrijke vraag!' Ik kijk er een beetje zielig bij en dat helpt.

Terwijl Roy's moeder afdruipt, werpt juf Lia een snelle blik op de klok. 'Vooruit dan. Maar jij bent echt de laatste, Mila.'

'Mag ik met de jongens meedoen?'

Juf Lia herhaalt niet-begrijpend mijn vraag. 'Waar heb je het over?'

'Schoolvoetbal. Er is een jongens- en een meidenteam.'

Juf Lia kijkt naar mijn groene gipsen arm. 'Wanneer gaat dat gips er eigenlijk af?'

'Morgen,' antwoord ik. 'Maar mag het?'

‘Ik zou het niet weten, kind, daar ga ik niet over.’ Ze wuift me weg in de richting van mijn plaats. ‘Meester Rolf regelt die dingen, dus dat zul je aan hem moeten vragen.’

Op het bord zie ik dat we beginnen met nieuwsbegrip. Daarna gaan we rekenen en na de kleine pauze hebben we takentijd. Dan mag je zelf weten wat je gaat doen, als je aan het einde van de week maar al je taken af hebt. Als middagprogramma heeft juf Lia een groot vraagteken op het bord gezet.

Ik hoop heel hard dat meester Rolf het vraagteken is en dat hij ons dan alles uitlegt over het schoolvoetbaltoernooi.

2

Het nieuwsbegrip van deze week gaat over de jongste formule 1-coureur ooit. Ik weet al iets van het onderwerp af omdat opa alle sport op tv kijkt en hij denkt dat Max, want zo heet die coureur, een heel, heel grote wordt. Ik vind de vragen die bij de tekst horen dan ook hartstikke makkelijk en ik ben snel klaar. Ik schuif mijn blad naar de rechterhoek van mijn tafel en pak een boek uit mijn la.

‘Heb je het al af, Mila?’ vraagt juf Lia.

Ik knik en kijk om me heen. De hele klas zit nog over het werkblad gebogen. Alleen Mimoen kijkt uit het raam en tekent een kraai na die in de oude boom midden op het schoolplein zit.

Juf Lia wenkt me. ‘Wil jij even een kop thee voor me gaan halen in de lerarenkamer?’ fluistert ze als ik naast haar sta. ‘Ik heb zo veel last van mijn knie.’

‘Maar je hebt vorig jaar toch een nieuwe knie gekregen?’ vraag ik zacht.

Juf Lia knikt. ‘Klopt, maar dat was rechts. En helaas laat links me nu ook in de steek, dus dat wordt nóg een operatie.’

Opeens begrijp ik waar Roy’s moeder het over had voordat de school begon: *juf Lia* moet geopereerd worden!

Ik steek mijn arm naar voren. ‘Krijg je dan ook gips?’

Juf Lia schudt lachend haar hoofd. ‘Gelukkig niet.’

‘Maar mag je dan wel meteen naar huis? Of moet je een nachtje in het ziekenhuis blijven?’

‘Waarschijnlijk twee of drie nachten, als alles gaat zoals het moet. Maar dat vertel ik straks allemaal wel, na het rekenwerk.’ Ze geeft me haar kop-en-schotel en een duwtje in mijn rug. ‘Lekker, een kop thee met suiker graag.’

Op weg naar de lerarenkamer kom ik langs het kantoor van de directeur. Dat is nu even van meester Rob uit groep 8, omdat de directeur overspannen is en voorlopig niet terugkomt. Tot er een nieuwe directeur is regelt meester Rob alles en staat er iemand anders voor groep 8.

Meester Rob is druk in gesprek met een mevrouw met kort rood haar. Ik blijf even voor het raam staan en wijs op mijn kopje. De lerarenkamer is namelijk streng verboden voor leerlingen, alleen met een belangrijke opdracht mag je naar binnen. Als je thee gaat halen, bijvoorbeeld. Of als je moet kopiëren.

Meester Rob ziet me niet en ik loop door naar het keukentje. Ik schenk heet water in een kopje, hang er een theezakje in, stop een suikerklontje in mijn broekzak en loop terug naar het klaslokaal.

‘Dank je, Mila. Heerlijk!’ Juf Lia neemt voorzichtig een slok van haar thee. ‘De anderen zijn intussen ook allemaal klaar met nieuwsbegrip, dus je kunt meteen verder met rekenen.’

Jammer. Zuchtend pak ik mijn schrift.

Vlak voor de kleine pauze komt meester Rob binnen met de mevrouw met het rode haar. Ze draagt een veel te

groot wit poloshirt en een lichtbruine broek. Verschrikkelijk saai vergeleken met de stippenjurk van juf Lia en de tulpenblouse van meester Rob.

Juf Lia kijkt verbaasd op. 'O jee, zijn jullie er nu al!'

'Dat hadden we toch afgesproken?' zegt meester Rob. 'Ofkomt het niet uit?'

De onbekende vrouw staat half achter meester Rob. Ze houdt haar armen stijf langs haar lijf en trekt om de zoveel tijd haar neus op. Het is onmogelijk om niet naar haar te kijken, vooral omdat de rechthoekige bril die ze draagt steeds met haar neus meebeweegt. Ze is duidelijk zenuwachtig.

'Wie is dat?' vraagt Sef.

'Sef,' juf Lia kijkt hem streng aan, 'volgens mij hebben we afgesproken dat je eerst even je hand opsteekt voordat je begint met praten.'

Sef steekt meteen zijn vinger in de lucht, maar het is al te laat. Juf Lia negeert hem.

Ze draait zich om naar meester Rob. 'We waren net begonnen met rekenen, maar daar kunnen we straks natuurlijk ook mee verder.'

Meester Rob gaat voor de klas staan. 'Dit is juf Loes.' Hij knikt kort naar de vrouw die nog steeds in de deuropening staat. *Wat sta je daar nou?* lijkt hij te zeggen. *Kom ook hierheen.*

Snel haast de vrouw zich tussen de tafels door naar voren. Ze is er bijna, als haar rechtervoet opeens blijft steken in het hengsel van Moos' rondslingerende rugzak. Ze grijpt zich vast aan de tafel van Nadine en meester Rob weet nog net te voorkomen dat ze languit op de grond ligt.

Terwijl Nadine de bril van juf Loes en de pennen die uit haar etui zijn gevallen van de grond raapt, verbergt Tessa haar gezicht in haar trui. Ze denkt waarschijnlijk dat we zo niet zien dat ze lacht.

‘Ojee, dat ging maar net goed. Anders hadden we straks naast elkaar in het ziekenhuis gelegen,’ zegt juf Lia.

Het hoofd van juf Loes is inmiddels net zo rood als haar haren.

Meester Rob strijkt met zijn handen zijn overhemd glad en kijkt daarna streng naar Moos. ‘Hang je tas aan je stoel.’

Moos doet meteen wat hij zegt en ook ik check of mijn rugzak niet op de grond ligt.

‘Dit is dus juf Loes,’ zegt meester Rob nog een keer.

Ze zet net haar bril weer op haar neus, hij staat een klein beetje scheef.

‘Wat doet juf Loes hier?’ Sef vergeet opnieuw om zijn vinger op te steken en hij zakt mopperend onderuit in zijn stoel als de beurt naar Aisha gaat.

‘Is dit de nieuwe directeur?’ vraagt zij.

Meester Rob perst er een glimlach uit. ‘Nee. Dit is jullie nieuwe invaljuf.’

Het gezicht van juf Loes heeft bijna weer een normale kleur. Ze kucht ongemakkelijk.

‘Waarom hebben we een invaljuf nodig?’ vraagt Bodil. ‘We hebben al een juf.’

Ik zie dat Pablo zich omdraait op zijn stoel en iets in Moos’ oor fluistert. Moos grinnikt.

Er volgen nog meer vragen en juf Lia steekt haar stophand op. Het geroezemoes wordt minder.

‘Jullie weten allemaal dat ik enige tijd geleden een nieuwe rechterknie heb gekregen.’

Een aantal kinderen knikken.

‘Maar mijn linkerknie is ook versleten, dus ook aan die kant moet ik een nieuwe. Ik stond op de wachtlijst en was nog lang niet aan de beurt, maar afgelopen week belde het ziekenhuis opeens dat er een plek vrij is gekomen en dat ik deze week al geholpen kan worden.’

‘Oooh, juf Lia heeft voorgedrongen!’ De schaterlach van Zacharia klinkt door het klaslokaal.

‘Ik kan aanstaande woensdag al terecht. De school heeft met man en macht gezocht naar een geschikte invaller en dat was gelukkig met resultaat. Ik ben heel blij dat juf Loes vanmiddag bij ons komt proefdraaien en dat ze over twee dagen al kan beginnen!’

Juf Lia verwelkomt de invaljuf als een lot uit de loterij en ze begint hard te klappen. De helft van de klas klapt mee en de andere helft, waar ik bij hoor, moet nog even wennen aan deze plotselinge verandering.

Teun steekt zijn vinger op en roept door de klas: ‘Heeft u huisdieren?’

‘En een man?’ vraagt Roy brutaal.

Juf Loes schudt met haar hoofd, trekt met haar neus en haar hoofd kleurt weer rood.

Vertwijfeld kijk ik van juf Loes naar juf Lia. Ik vind het heel fijn dat juf Lia straks weer twee goede knieën heeft, maar ik weet niet precies wat ik van deze invalbeurt moet vinden. Juf Loes heeft tot nu toe geen verpletterende indruk op me gemaakt.

Voetbal tip 1: Als je moet invallen bij een team, is het eerste balcontact altijd heel belangrijk.